

Hồi thứ bốn mươi tư

Trộm kinh rồi bị phồng tay trên

Vị tướng quân làm cái cười nói:

- Quế công công đồ vận thật!

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Tướng quân đã bảo vận đồ thì bọn tiểu đệ thử đánh hai tiếng nữa.

Gã đẩy tám trăm lạng bạc ra đặt bàn rồi gieo xúc xắc được nước "nhân bài". Nước bài này khá cao, phần thắng nhiều hơn phần bại.

Nhà cái gieo thành hai con "tam" tức là "trường tam". Thế là nhà cái lại thua.

Vì Tiểu Bảo quay sang hỏi tên tùy tùng họ Dương:

- Dương đại ca! Chúng ta đánh nữa hay thôi?

Dương Dật Chi đáp:

- Xin tùy ý Quế công công!

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Đã được liên năm tiếng, nên thôi là phải.

Vì Tiểu Bảo để nguyên tám trăm lạng trước, thêm vào tám trăm lạng nhà cái mới giam, cộng thành một ngàn sáu trăm lạng. Gã đẩy ra, cười nói:

- Đánh liều một tiếng nữa cho thích.

Trong phủ Khang thân vương mỗi khi mở cuộc đổ bạc, các vương công đại thần thường đánh lớn, nhưng ít ai đặt bàn đến trên một ngàn lạng. Bây giờ thấy cuộc đánh bạc hiếm có, mọi người đều xúm lại coi.

Vì Tiểu Bảo cầm quân xúc xắc trong tay vừa gieo xuống vừa hô:

- Giam vào đi!

Con xúc xắc gieo xuống quay tít chạy loạn lên một lúc rồi nằm ngửa ra con "lục". còn con xúc xắc nữa vẫn chạy quanh.

Vì Tiểu Bảo tay bắt quyết chỉ mong con này cũng thành con "lục" là "Trương thiên bài" thì ăn chắc. Nhưng quân xúc xắc này không phải của gã mang đến, vì bài lạ nên gã chưa gieo được tinh thực. Lúc con bài nằm ngửa ra lại thành con "nhị" cộng là tám điểm. Nước bạc này gã nắm chắc phần thua, gã tức mình mắng liền:

- Tổ bà con xúc xắc thối tha này không chịu giúp mình.

Nhà cái cười khà khà nói:

- Quế công công! Phen này chắc tiểu tướng ăn được công công rồi.

Y gieo xúc xắc thì một con lật mặt ngũ lên, còn một con quay tít và chạy vòng tròn hoài.

Vì Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Nhị nào! Có giỏi thì nhị nằm xuống!

Nên biết rằng con xúc xắc này mà là con "nhất" thì thành "yêu ngũ", con "tam" thì thành tám điểm. Hai bên cùng tám là nhà cái ăn. Con "tứ" thành chín điểm, con "ngũ" thành "mai hoa", con "lục" thành "ngư đầu" đều lớn hơn tám điểm. Nói tóm lại, có chỉ là một con nhị cộng thành bảy điểm thì nhà cái mới thua.

Vì Tiểu Bảo quát tháo không ngớt. May sao, con xúc xắc xoay mình mấy cái nữa rồi đứng lại trong lòng chén quả nhiên là con "nhị".

Vì Tiểu Bảo sượng quá hô lên:

- Tướng quân! Bữa nay thủ khí của tướng quân thật là không tốt rồi.

Vị tướng quân kia cười nói:

- Cái xui! Cái xui! Quế công công đang hồi vận đỏ, làm việc gì cũng được như ý muốn, dĩ nhiên tiểu tướng thua công công là phải.

Hắn vừa nói vừa lấy ra ba tấm ngân phiếu năm trăm lạng, và đỉnh bạc lớn một trăm lạng.

Vì Tiểu Bảo lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi cười nói:

- Cám ơn tướng quân! Cám ơn tướng quân!

Gã quay sang bảo Dương Dật Chi:

- Dương đại ca! Chúng ta chỉ được đến thế này thôi, bây giờ không đánh nữa.

Gã cầm một ngàn sáu trăm lạng bạc dúi vào tay tên tùy tùng họ Dương.

Dương Dật Chi bỗng đứng vớ được hoành tài, trong lòng vui sướng, khẽ hỏi Vì Tiểu Bảo:

- Quế công công! Vị tướng công đó quan danh là gì?

Vì Tiểu Bảo ngẩn người ra, khẽ đáp:

- Cái đó tại hạ cũng chưa hỏi y.

Gã liền quay sang hỏi viên tướng kia:

- Đại tướng quân! Tôn tính đại danh tướng quân là gì?

Viên tướng kia đứng dậy hơn hở tươi cười, kính cẩn đáp:

- Tiểu tướng là Hồ Bách Thắng, làm tổng binh ở Thiên Tân, vẫn phục vụ dưới trướng Khang thân vương.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Hồ tướng quân! Tướng quân đánh giặc thì trăm trận thắng cả trăm nhưng đánh bạc thì e rằng không được.

Hồ Bách Thắng cười đáp:

- Tiểu tướng đánh bạc với người ta thì có thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng mình giỏi hơn còn có người giỏi hơn. Tỷ như nay gặp phải công công thì Hồ Bách thắng biến thành Hồ Bách Bại.

Vì Tiểu Bảo cười ha hả bỏ đi. Bỗng gã tự hỏi:

- Anh chàng họ Dương này tại sao lại muốn hỏi tên ông tướng?

Gã vừa ngẫm nghĩ vừa liếc mắt ngó lại thấy Hồ Bách Thắng cầm con xúc xắc co tay lại gieo. Thủ pháp cực kỳ thuần thục. Chính là một tay hảo thủ về cờ bạc trên chốn giang hồ. Lập tức gã tỉnh ngộ:

- à phải rồi! Té ra hẳn cố ý thua mình. Thảo nào mình ăn liền năm tiếng bạc, chứ có phải mình hên vận thật đâu.

ít lâu nay ở trong nội cung, cũng như ra ngoài, gã được mọi người tặng công nịnh nọt quen rồi nên không để ý. Bây giờ bất giác gã ngẫm nghĩ rồi tự hỏi:

- Tại sao cả viên tổng binh trước nay mình chưa từng quen biết cũng cố ý thua bạc để cho mình ăn? Dĩ nhiên vì mình thường thường ở trước mặt đức Hoàng thượng, họ mong mình nói tốt cho họ khi có cơ hội. Hay mình không nói tốt thì ít ra cũng không đưa lời dèm pha họ đến tai nhà vua. Mẹ kiếp! Lão gia chẳng cần nói tốt xấu cho ai cứ làm đến thái giám giả hiệu là đại phát tài.

Vì Tiểu Bảo đã biết người ta cố ý thua tiền mình, gã có là có thắng cũng chẳng thích gì nên không trở lại đánh nữa. Gã về chỗ ngồi trên bàn tiệc vừa ăn uống vừa coi hát bội.

Lúc này ban hát đang diễn tấu "Tư phàm". Một vị ni cô vừa ra điệu bộ vừa cất tiếng hát. Cửa toạ ngồi coi không ngớt vỗ tay hoan hô.

Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu vị ni cô trên sân khấu làm trò gì cảm thấy bực mình liền đứng dậy.

Khang thân vương cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ muốn coi trò gì bất tất phải khách sáo, chỉ cần nói ra một tiếng là được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ tự tìm lấy thú vui. Vương gia bất tất phải săn sóc đến tại hạ.

Gã đưa mắt nhìn ra hành lang thấy mọi người đang gọi những tiếng bạc rất vui nhộn thì trong lòng gã lại ngửa ngáy, tự hỏi:

- Mắt nhìn thấy thì không yên lặng được. Bữa nay ta có nên đánh nữa không?

Lần trước Vi Tiểu Bảo đến phủ Khang thân vương hãy còn nhớ lảng máng những toà nhà trong phủ. Tiện chân gã bước đi vào hậu đường.

Bữa nay trong phủ chỗ nào cũng đèn lửa huy hoàng. Người nào gặp hần cũng thông tay đứng nghiêm chỉnh ra chiều rất cung kính.

Vi Tiểu Bảo đang thả bước, chợt mót đi tiểu. Gã ngần ngại không muốn hỏi nhà cầu ở chỗ nào, ngó thấy mé tả là một vườn hoa nhỏ, gã liền mở cửa vườn đi vào tìm chỗ tối. Gã dừng lại vén quần lên toan tiểu tiện, bỗng nghe bên kia bụi hoa có tiếng người nói:

- Đưa tiền ra trước rồi tại hạ sẽ dẫn đi.

Một người khác đáp:

- Người cứ dẫn ta đi kiếm thấy cái đó đã còn tiền tiền bạc ta quyết không thiếu một đồng.

Người nói trước lại lên tiếng:

- Tiền trao cháo múc. Các hạ lấy được cái đó rồi không chịu trả tiền bỏ ngay đi thì tại hạ biết đâu mà kiếm?

Người kia đáp:

- Được rồi! Đây ta hãy đưa trước hai ngàn lạng bạc, tức là một thành.

Vi Tiểu Bảo động tâm tự hỏi:

- Hai ngàn lạng bạc mới được một thành. Vậy đây là chuyện gì mà nhiều tiền dữ vậy?

Gã liền nín nhịn không tiểu tiện nữa, chú ý lắng tai nghe thì thấy người thứ nhất nói:

- Phải đưa một nửa trước không thì thôi. Đây là việc lớn có thể mất đầu, há phải trò đùa?

Người thứ hai trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi! Đây là tám ngàn phiếu một vạn lạng bạc ngươi hãy cầm lấy cất đi.

Người thứ nhất đáp:

- Đa tạ!

Tiếp theo là tiếng sột soạt đếm ngân phiếu.

Người thứ nhất nói tiếp:

- Các hạ hãy theo tại hạ.

Vì Tiểu Bảo động tính hiếu kỳ nghĩ bụng:

- Chuyện gì mà việc lớn có thể mất đầu? Ta phải theo dõi coi mới được.

Gã nghe tiếng hai người cất bước đi về phía tây liền từ trong bụi hoa chuồn ra theo hút một quãng xa xa. Gã thấy bóng sau lưng hai người vừa đi vừa ẩn thân vào những bụi cây. Chúng đi được mấy trượng lại dừng bước ngó tả, ngó hữu, dường như chỉ sợ có người phát giác.

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Chúng đã hành động lén lút thì dĩ nhiên không phải là chuyện tử tế. Khang vương gia rất hậu tình với ta. Đêm nay ta phải bắt hai tên gian này để tỏ thủ đoạn của Quế công công.

Gã cúi xuống lấy trong ống giày ra thanh đao trủy thủ chặt sắt như cắt bùn và gã cảm thấy mạnh bạo hơn nhiều.

Hai người kia xuyên qua vườn hoa đi tới một căn nhà nhỏ xinh xắn.

Vì Tiểu Bảo nhón gót đến gần thấy ánh đèn trong nhà lọt qua cửa sổ chạm hoa ra ngoài. Gã liền đi quanh ra cửa sổ phía sau. Gã đắp nước miếng vào ngón tay để chọc thủng giấy dán cửa ghé mắt nhìn vào.

Trong nhà có một bàn thờ Phật. Trên bàn thờ đặt pho tượng Như Lai. Phía trước tượng thần có thấp ngọn đèn dầu.

Một người ăn mặc như kẻ bộc dịch khẽ nói:

- Tại hạ phải phí mất hơn một năm trời mới điều tra ra chỗ cất vật này. Hai vạn lạng bạc của các hạ cũng đáng lắm.

Người thứ hai xây lưng về phía Vi Tiểu Bảo, hỏi:

- ở chỗ nào?

Tên bọc dịch nói:

- Đưa đây!

Người kia hỏi:

- Đưa cái gì?

Nguyên người này mặt mũi gầy nhom và chính là Tề Nguyên Khải. Gã vừa mới ngăn cản tên võ sư họ Lang không cho đi ở trên nhà đại sảnh lúc nãy.

Người bọc dịch cười đáp:

- Các hạ đã biết rồi còn giả vờ hỏi. Dĩ nhiên là vạn lạng bạc còn thiếu.

Tề Nguyên Khải nói:

- Người ráo riết quá!

Rồi lấy trong bọc ra một xấp ngân phiếu. Người bọc dịch đem ra trước đèn đếm từng tấm một.

Vi Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi vì gã biết võ công Tề Nguyên Khải rất cao thâm mà việc chúng làm đây nhất định là một âm mưu trọng đại. Nếu họ Tề phát giác ra tất hẳn giết gã để bịt miệng.

Trong lòng sợ hãi, Vi Tiểu Bảo bất giác vãi tiểu tiện ra. Gã đành liều để tự nhiên cho nước tiểu theo đùi chảy xuống để khỏi phát ra thanh âm.

Người bọc dịch đếm ngân phiếu đủ số rồi cười nói:

- Đúng lắm!

Gã hạ thấp giọng xuống ghé vào tai Tề Nguyên Khải nói mấy câu.

Vi Tiểu Bảo đứng ngoài ngó thấy Tề Nguyên Khải gật đầu luôn mấy cái, chứ không nghe rõ câu gì.

Lại thấy Tề Nguyên Khải đột nhiên tung mình nhảy lên bàn thờ. Đoạn hắn quay đầu nhìn lại dường như để quan sát xem có chuyện gì xảy ra không. Tiếp theo hắn thò tay vào lỗ tai bên trái tượng Phật mà mò.

Tề Nguyên Khải sờ mò một lúc lấy ra một vật bé rồi nhảy xuống đất. Hắn soi vào dưới ánh đèn thì đó là chiếc chìa khóa ánh vàng rực rỡ, đúc bằng hoàng kim.

Chiếc chìa khoá này lớn bằng ngón tay út không đầy một lạng vàng.

Tề Nguyên Khải sung sướng lộ ra nét mặt. Hắn cúi xuống đếm hàng ngang mười viên gạch, xong lại đếm hàng dọc mười mấy viên nữa. Đoạn hắn

rút trong ống giày ra một thanh đoản đao nẩy một viên gạch vuông lên, khẽ bật tiếng hoan hô.

Tên bộc dịch nói:

- Các hạ thấy chưa? Tiền thật của thật, tại hạ có lừa gạt đâu?

Tề Nguyên Khải tra chìa khoá vào lỗ ở phía dưới viên gạch, miệng không nói gì.

Bỗng nghe mấy tiếng lách cách khẽ vang lên, dường như khoá đã mở rồi.

Tề Nguyên Khải lộ vẻ ngơ ngác hỏi:

- Sao lại không kéo lên được? Ta e rằng không đúng.

Tên bộc dịch đáp:

- Có lý nào thế được? Chính vương gia đã mở khoá, tại hạ đứng ngoài cửa sổ nhìn rõ mồn một.

Gã vừa nói vừa cúi xuống nắm lấy vật gì kéo mạnh lên.

Bỗng nghe đánh "véo" một cái. Một cây nõ máy từ dưới bắn vọt lên trúng vào ngực tên bộc dịch. Gã bật tiếng la:

- úi chao!

Rồi ngã ngửa về phía sau. Tấm nắp hầm bằng sắt trong tay gã bị hất văng đi.

Tề Nguyên Khải thân thủ rất mau lẹ. Hắn nhoai mình vươn tay nắm được cái nắm sắt không để rớt xuống đất cho khỏi phát ra tiếng động. Đoạn hắn cúi xuống sau lưng người bộc dịch, tay phải bưng lấy miệng gã để phòng ngừa gã bật lên tiếng la làm kinh động đến người ngoài. Tay trái hắn nắm lấy cổ tay trái tên bộc dịch đưa vào trong hầm sờ soạng.

Vì Tiểu Bảo thấy thế không khỏi trợn mắt há miệng nghĩ thầm:

- Chắc trong hầm còn có cơ quan khác nữa, thằng cha họ Tề này thật là thâm hiểm.

Nhưng lần này không thấy tên nõ bắn ra. Tề Nguyên Khải mới tự thò tay mình vào để sờ soạng. Hắn lấy ra một cái bọc.

Tay mặt Tề Nguyên Khải hất mạnh một cái đẩy tên bộc dịch té xuống đất.

Tề Nguyên Khải đứng thẳng người lên. Hắn đạp chân phải lên miệng người bộc dịch, không để gã hô hoán. Đồng thời hắn nghiêng mình đặt cái bọc lên mặt bàn thờ phía trước thần tượng, tay mở bọc ra.

Vì Tiểu Bảo hít mạnh một hơi chân khí. Gã chú ý nhìn vào thì biết tên cuốn "Tứ Thập Nhị Chương Kinh".

Pho sách này đúng là bộ "Tứ Thập Nhị Chương Kinh".

Vì Tiểu Bảo ngó thấy bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh này là bộ thứ tư rồi.

Pho kinh này cũng giống hết những pho mà gã lấy ở phủ Ngao Bái. Có điều pho sách này đút vào trong một cái túi bằng lụa màu lam, viền đoạn màu hồng.

Tề Nguyên Khải bực pho kinh lại như cũ. Hắn giơ chân trái lên đập mạnh vào chuôi mũi tên ở trước ngực tên bực dịch nghe đánh "sột" một tiếng. Mũi tên đâm sâu vào ngập tận chuôi.

Tên bực dịch trước đã bị trọng thương. Bây giờ mũi tên đâm vào trái tim chết ngay lập tức. Miệng gã lại bị chân phải Tề Nguyên Khải dẫm lên. Gã chỉ khê rên lên một tiếng trong cổ họng, người dầy đành dạch mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích.

Vì Tiểu Bảo ngó màn kịch khủng khiếp này trống ngực đánh hơn trống làng.

Lúc này gã đã tiểu tiện rồi mà bây giờ sợ quá lại tiểu ra đũng quần.

Tề Nguyên Khải cúi xuống móc trong bọc tên bực dịch ra tập ngân phiếu mà hắn đã đưa cho gã lúc trước. Hắn cất tập ngân phiếu rồi cười lạt, nói:

- Bữa nay thật đại phát tài!

Đoạn hắn rảo bước ra sân.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thế là hắn trốn chạy rồi! Bây giờ ta hô hoán lên hay là im tiếng?

Bóng người thấp thoáng. Tề Nguyên Khải nhảy lên nóc nhà.

Vì Tiểu Bảo người co rúm lại không dám nhúc nhích.

Bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng ngói động lạch cạch. Sau một lát Tề Nguyên Khải lại nhảy xuống đất đằng hoàng cất bước ra đi.

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Hắn để kinh sách ở dưới viên ngói để lúc nào tiện dịp sẽ trở lại lấy. Chà! Khi nào ta để gã nuốt trôi sách một cách dễ dàng?

Vì Tiểu Bảo chờ một lúc cho Tề Nguyên Khải đi xa rồi mới nhảy lên nóc nhà khê lạt những phiến ngói chỗ vừa rồi để tìm kiếm. Gã lật mười mấy tấm ngói thì trông thấy một gói bọc lờ mờ hiện ra trong bóng đen. Gã liền cầm lấy cái bọc rồi đặt những phiến ngói lại như cũ.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh không hiểu đáng tiền ở chỗ nào? Tại sao Hải lão con rùa, Hoàng thái hậu, gã họ Tề này, lại còn Ngao Bái, Khang thân vương ai cũng coi là vật báu vô giá? Nếu Vi Tiểu Bảo không phồng tay trên để làm món hoành tài chẳng hoá ra cũng uống với cái tên Vi Tiểu Bảo?

Gã nghĩ vậy liền mở bọc lấy bốn cuốn kinh đặt ^^^ vào sau lưng. Gã lại thắt chặt dây lưng cho khỏi tụt xuống. Còn cái túi sách thì gã nhét vào trong bọc.

Vi Tiểu Bảo mặc áo bào rộng thùng thình nên coi bề ngoài không thấy gì hết.

Vi Tiểu Bảo thu cất pho kinh cẩn thận vào trong mình rồi liệng cái bọc ngoài vào trong bụi hoa, đoạn trở gót trở về nhà đại sảnh ngồi uống rượu.

Tình trạng nhà đại sảnh vẫn y nguyên như lúc trước khi Vi Tiểu Bảo bỏ đi. Chỗ đánh bạc vẫn đánh bạc, nơi hát bội vẫn hát bội. Trên sân khấu vai đào ni cô vừa uốn éo thân hình vừa hát véo von không ngớt.

Vi Tiểu Bảo hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Cô gái kia làm bộ làm tịch, đóng vai gì thế?

Sách Ngạch Đồ cười đáp:

- Vị tiểu ni cô này đang ở am chiến nhớ tới chàng trai. Công công hãy coi gương mặt có xuân tình hơ hớ. Cặp mắt lẳng lơ đưa đẩy cho mọi người...

Lão nói tới đây sực nhớ ra Vi Tiểu Bảo là một tên thái giám không nên nói nhiều chuyện trai gái với gã khiến gã phải phiền lòng. Lão liền đổi sang chuyện khác:

- Tấn tuồng này chán quá! Quế công công! (Tuy hai người đã kết nghĩa anh em, nhưng trước mặt công chúng Sách Ngạch Đồ vẫn giữ ý, không hô huynh gọi đệ với Vi Tiểu Bảo). Để tại hạ chấm cho một tấn khác. à phải rồi! Chúng ta bảo họ đóng tấn "Nhã quan lâu, Lý Tồn Hiếu đả hổ". Lý Tồn Hiếu là một tay thiếu niên anh hùng trên đời ít ai bì kịp. Tiếp theo là tấn "Chung Húc giá muội". Chung Húc có năm tên thủ hạ vào loại tiểu quý. Tấn này đánh võ rất nhiệt náo.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay hoan hô. Nhưng rồi gã lại nói:

- Có điều tại hạ phải về cung không thể ở lại coi được nữa.

Gã liếc mắt nhìn thấy Tề Nguyên Khải đang cùng một tên võ sư biểu diễn quyền thuật "Ngũ Kinh khôi thủ" và "Bát tiên quá kiều". Quyền pháp mãnh liệt kinh người.

Hắn đi xong bài quyền, đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Thần Chiêu đại sư! Ông bạn họ Lang đâu?

Bọn võ sư trên tiệc đều đáp:

- Đã lâu chẳng thấy y đâu, có lẽ y chuồn rồi!

Thần Chiêu thượng nhân cười lạt nói:

- Hắn là người bất lịch sự, chắc không còn mặt mũi nào ngồi lại trong vương phủ nữa.

Tề Nguyên Khải nói:

- Chắc hắn chuồn rồi. Coi bộ hắn thập thò lén lút như kẻ ăn cắp, không chừng hắn lấy được vật gì rồi cút mất.

Một tên võ sư khác nói:

- Cái đó thật không biết đâu được.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Thằng cha họ Tề hành động quả là chu đáo. Lúc nãy hắn làm cho gã họ Lang phải mất mặt, bắt buộc phải lén lút chuồn đi. Có thế thì rồi đây vương phủ phát giác ra việc đánh chết người, lấy cắp đồ, mọi người mới đem lòng ngờ vực họ Lang. Hay lắm! Đây là một bài học kẻ khôn ngoan nên thuộc lòng. Trước khi hành động phải tìm lấy kẻ chịu chết thay cho mình.

Vi Tiểu Bảo thấy đêm đã khuya đứng dậy cáo từ.

Khang thân vương biết chẳng bao lâu nữa cửa cung đóng lại, nên không dám giữ, liền cười hì hì tiễn chân gã ra về.

Bọn Ngô ứng Hùng, Sách Ngạch Đồ, Giai Đa đều tiễn chân Vi Tiểu Bảo ra đến cổng ngoài.

Vi Tiểu Bảo vừa vào kiệu ngồi yên thì Dương Dật Chi đã chạy đến trước mặt hai tay bưng một cái bọc đưa lên nói:

- Đây là chút lễ mọn của thế tử, bọn tiểu nhân đưa kính tặng công công. Mong công công thu nạp.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tại hạ có lời đa tạ thế tử.

Gã đưa hai tay ra đón lấy, cười nói:

- Dương đại ca! Chúng ta mới gặp nhau một lần mà chẳng khác chi tình cố cựu. Ta đã coi Dương đại ca như người bạn tốt mà còn đưa tiễn thưởng thành ra đánh giá đại ca thấp quá. Hôm nào đại ca rảnh mời đến chỗ ta uống rượu.

Dương Dật Chi sung sướng cười đáp:

- Công công đã thưởng cho một ngàn sáu trăm lượng bạc chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

Vì Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Cái đó là lấy ở túi người ta, không thể kể được.

Rèm kiệu buông xuống, Vì Tiểu Bảo nóng ruột mở liền bọc ra coi thấy bên trong có ba cái hộp gấm. Một hộp đựng đôi gà bằng ngọc phỉ thúy. Một con trống, một con mái đều trạm trổ rất tinh vi. Cái hộp thứ hai đựng hai chuỗi minh châu, mỗi chuỗi một trăm hạt. Những hạt minh châu này tuy không lớn bằng mấy hạt mà gã đã nghiền nát để trát vào mặt tiểu Quận chúa. Nhưng được cái cả hai trăm hạt đều nhau như chọn, tròn trĩnh mà không dấu vết nên cũng quý lắm.

Vì Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng:

- Ta gạt tiểu Quận chúa bảo đi mua minh châu. Ngờ đâu Ngô ứng Hùng lại giúp ta nói dối thành sự thật.

Còn cái hộp thứ ba trong đựng hai tập kim phiếu, mỗi tám mươi lạng hoàng kim, cộng là hai mươi tám tức hai trăm lạng hoàng kim. Hai xấp kim phiếu này đều là của tiệm vàng lớn "Dụ Long Thịnh" ở thành Bắc Kinh.

Vì Tiểu Bảo về tới cung, may cửa cung chưa đóng. Gã lật đặt về phòng, cài then cửa lại. Gã thắp đèn lên, mở màn cười hỏi:

- Người chờ ta buồn bực lắm phải không?

Tiểu Quận chúa vẫn nằm ỳ ra không nhúc nhích. Cặp mắt mở thao láo. Mấy tấm bánh đã vào miệng vẫn còn nguyên, cô chưa ăn tấm nào.

Vì Tiểu Bảo lấy hai chuỗi chân trâu ra giơ lên cười nói:

- Người hãy coi đây! Ta vừa mua hai chuỗi chân trâu đẹp thế này, để nghiền nát ra đồ mặt cho người. Nếu người không trở nên một tiểu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ thì ta không... không phải là họ Quế nữa.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Người có đói không? Sao người lại không ăn bánh? Bây giờ ta đỡ người dậy để người ăn cho khỏi đói.

Vì Tiểu Bảo đưa tay ra nâng tiểu Quận chúa ngồi dậy.

Đột nhiên gã cảm thấy dưới nách tê chồn. Tiếp theo trước ngực lại nổi cơn đau kịch liệt.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>